

Hogyan változott meg az életem/életünk?

Fogalmam sincs, hány éve éltünk már így együtt testvéreimmel. Szüleink rég meghaltak, s mi azóta csak egymásra voltunk utalva. S mondhatom, egész jól éltünk. Igaz, hogy a bátyám kicsit tudálékos, de a főszerepet igazából mindig én vittem a társaságban, bár ehhez a mondanivalómat mindig határozottan ki kellett fejtenem.

Vidáman éltük az agglegények gondtalan életét, napközben dolgoztunk, még hozzá elég kemény munkát, mivel mindannyian bányászok vagyunk. Szép környezetben, kis házunkban, amit még szüleink hagytak ránk, állatokkal körülvéve éltük mindennapjainkat. Nem szólt bele senki abba, hogyan öltözzünk, mit vegyünk fel, mit együnk, s egyáltalán: hogy naponta mosakodjunk. Minek mosakodni? - magunkban vagyunk, sötét bányában dolgozunk, porban, s „társaságba se járunk”. Kinek számít, hogy tegnap kakaót ittam a bögrében, ma meg teát vagy tejet, s közben el is kéne mosni az edényt? Mit számít, hogy a zoknim ott hever az asztalon a 3 napos kenyér mellett?! S ki akar kinézni egyáltalán az ablakon? Függyönt mosni, ablakot tisztítani mégis minek?

Én mondom, ez az igazi élet, szabadon, kötöttségek nélkül (de azért úgy, hogy én legyek a kispánc). S egyáltalán elképzelni is borzasztó, hogy valaki idegen betegye a mi jól kialakított társaságunkba a lábát, főleg ha az az idegen egy fehérlép. Miért kellene nekünk, miért kellene nekem másra is figyelnem, mikor itt van mellettem a hat tesóm? Egyik mindig alszik, másik folyamatosan tüszög, a harmadik egy szót sem képes mondani, a negyedik meg mindenbe beleszól, de az ötödik sem jobb, mert mindig vigyorog, a hatodik meg úgy, ahogy van, kuka.

Elég dolgom van velük, persze ezt már így megszoktam, természetesen úgy is, hogy tudom, mindig nekem van igazam, s hogy én tudok a legjobban mindent.

Egyik pillanatról a másikra megváltozik minden...

Egy alkalommal munkából hazaérve nem ismertünk rá a házunkra. Furcsa érzés volt már közelíteni is felé, rossz érzés fogott el, s bár a többiek kíváncsian ugraburgáltak, ők is észrevettek valamit. Valaki járt itt, ezt suttozták egymás között, és valóban: egyértelmű volt, hogy valaki járt itt.

De ki megy be? Persze, hogy én. Már megint én, mint mindig. Még szerencse, hogy a kíváncsiság mindenkit hajtott, s így együtt léptünk be. Érezhető volt valakinek a jelenléte, ez főként engem borzasztott el, mert már láttam, hogy valami nagy változás fog történni. A reggel feldöntött szék a helyén volt, s bár a zoknim még az asztalon, de a kenyér már kidobva, a koszos tányérok a poharakkal együtt a mosogatóban. Kicsit vigasztalt, hogy a szekrény és a fal között egy nagy pókháló volt, s poros volt minden, de rossz érzéseim voltak. Ezután meg is találtuk rossz érzésem okozóját, aki bent feküdt az ágyainkban. Szerencsére az enyémben nem, mert az külön állt.

Borzasztó. Hihetetlen. Félelmetes. Elkésérítő. EGY LÁNY!

Mit keres ez itt, mit akar tőlünk, miért pont minket talált meg?! A többiek persze elámultak szépségén és szerénységén, s mindenáron lehurrogtak, leállítottak, hogy kidobjam a házból. Sőt, mikor felébredt, még csak a közelébe sem engedtek, nehogy valami csúnyát mondjak. Ő persze előadott egy szomorú sztorit, hogy kidobta a mostohája, sőt meg akarta öletni. Nagyon félt az

erdőben, ezért menedéket keresett a házukban, így tért be hozzánk. De miért pont ide? Szinte biztos voltam benne, hogy még bajt hoz ránk. Főleg, amikor megtudtam, hogy a mostoha, akiről szó van, pont a gonosz királynő. Vele már többször volt konfliktusunk, sőt úgy érzem, szüleink halála is az ő lelkén szárad, mert mindenáron meg akarta szerezni a drágaköves bányánkat. És most itt van ez a lány. Fogadjunk, hogy a nyakunkra hozza az öreg boszorkányt! Miért kell nekünk felvállalnunk egy ilyen „jócselekedetet”? Szerencse, hogy mindenki fáradt volt, s megbeszéltük, hogy holnap tisztázzuk a helyzetet. S persze, hogy neki jutott a nagyszoba a lefekvéshez, mi meg feküdjünk le, ahol tudunk. De legalább az alvásban nem lehet csalódní ...

A másnap reggel is a kíváncsisággal indult, részemről azonban inkább aggodalommal. Félttem a következményektől. Sajnos a megismerkedést későbbre kellett halasztani, hisz nekünk dolgozni kellett menni, de azért egy furcsa és régi érzés fogott el bennünket, hogy ismét volt valaki, aki elköszönt tőlünk, s szép szóval indított munkába bennünk. A munka ugyanaz, mindig ugyanaz, bár valami a folyamatosan járt a fejemben, minden gondolatom otthon, a kisházban volt. S hazaérve óriási meglepetés fogadott minket. Az illatok... Hisz ez az anyukánk almáspitéje! És valahogy világosabb a ház is, virág az ablakban, s valaki az ajtó előtt is felsöpört. Az igazi meglepetés odabent, hogy minden a helyén van, tiszta az egész ház, elpakolva a felesleges ruhák, berendezések, s már a tegnapi pókháló sincs ott.

És az asztal? Az valami csoda. Finom leves gőzölög, névre szólóan megterítve. Most már azt sem bánom, hogy lány. Alig tudtuk visszafogni magunkat, s már kanalaztunk volna.... volna...

Újabb meglepetés: Irány mosakodni! Tudtam, tudtam, hogy nem megy simán. Miért kell nekünk egy levesért feladnunk megszokott kis életünket? Mégiscsak egy fehérnép! Na, engem irányíthat mosakodni. Inkább nem eszem. A többiek persze mentek a hasuk után, szinte futottak a mosdóvályúhoz. S nem elég, hogy futottak, még daloltak is. Én nem. Inkább nem eszem. (Bár jó illata van...) S a következő meglepetés: saját testvéreim összefogtak ellenem. Erőnek elejével engem is víz alá nyomtak, s „előkészítettek” a vacsorához. Nem mondom, rég volt ilyen lágy és jóillatú a szakállam. De én akkor sem eszem. De, de mégis, ha már így legyőztek, nem szégyen beadni a derekamat. Ismét egy rossz érzés kerített hatalmába: a hasamért én is feladom az elveimet. S nemcsak a hasamért, jó volt megint tiszta környezetben nyugodtan, jókedvűen az asztalhoz ülni, s ez megint csak a gyerekkoromra emlékeztetett. Szerintem már nem is baj, hogy csak egy fehérnép. Tüsszögős öcsém egyre kevesebbet tüsszögött, lehet, hogy eddig is csak a por ingerelte erre?! A másik, a szótlan egyre többet hozzászólt a társalgáshoz, s a folyton alvó is talán egyet sem ásított. A tudálékos és a vigyorgó, na azok hozták szokásos formájukat, a kuka meg továbbra is csak kuka maradt. Jó volt így vacsorázni. Jó volt így eltölteni az estét, s régóta nem feküdtünk le ilyen boldogan. De az ész nálam van, s tudtam, hogy nagy felelősségünk is nehezedik a vállunkra, hisz meg kell védenünk, mert mostohája mindenre képes, de már nem magunkat féltettem, sokkal inkább őt.

Az elkövetkező napokban minden reggel munkába menet a lelkére kötöttük, hogy vigyázzon magára, zárkózzon be, senkit ne engedjen közel magához. De amitől folyamatosan félttem, sajnos bekövetkezett: az irigy és gonosz mostohája elérte célját, nem kegyelmezett a mi tündérünknek, jótevőnknek, pótanyánknak. Fondorlatos módon elragadta tőlünk, s mi újra magunkra maradtunk.

Tudtam, hogy ez lesz! Újra jó volt egy kicsit, de most annál rosszabb, sokkal rosszabb. Igaz, azóta naponta fürdünk, sőt rendet is rakunk és takarítunk, s én sem mérgelődöm annyit, inkább bánatos az egész csapat. Méltók szeretnénk lenni hozzá, márcsak azért is, mert naponta látogatjuk, s virágot viszünk üvegkoporsójához.....

S mivel én már tudom a történet végét, alig várom, hogy megtaláljon bennünket az a bizonyos herceg és felébressze őt álmából, s újra visszahozza életünkbe a mi Hófehérkénket.

Aláírás:

Morgó, aki már nem is morog annyira

Készítette: Dömötör Hanna Júlia- 10.a

Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnázium